

Суд Босне и Херцеговине
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 3 У 010083 12 У
Сарајево, 21.2.2014.године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове, састављеном од судија Јадранке Брењо као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Есада Фејзагића као чланова вијећа, уз судјеловање Наталије Пештовић као записничара, у управном спору тужиоца: *Transparency International* Босне и Херцеговине, кога заступа _____, адвокат из _____, против рјешења број:05-34-82-1/12 од 27.04.2012.године, туженог: Предсједништво Босне и Херцеговине, Секретаријат, у управној ствари приступа информацијама, на нејавној сједници одржаној дана 21.2.2014. године, донио је следећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, оспорено рјешење туженог број: 05-34-82-1/12 од 27.04.2012.године поништава и предмет враћа туженом органу на поновно рјешавање.

Тужени је дужан тужиоцу накнадити трошкове управног спора у износу од 850,00 КМ, у року од 30 дана од дана пријема ове одлуке.

Образложење

Рјешењем туженог број:05-34-82-1/12 од 27.04.2012.године о изузећу од давања информација, одбијен је захтјев тужиоца за достављање записника са сједница Предсједништва Босне и Херцеговине, и то са 38. сједнице од 06.10.1998.године, 42. сједнице од 10.11.1998.године, 43. сједнице од 24.11.1998.године и 78. сједнице од 15.6.2000.године.

Благовремено поднесеном тужбом тужилац оспорава рјешење због повреде правила поступка и погрешне примјене материјалног прописа. Тужба се заснива на наводима да тужени није правилно примјенио одредбе члана 14. став 3. Закона о слободи приступа информацијама у БиХ. Тужени је у конкретном случају пропустио да узме у обзир и фактор јавног интереса, јер није довољно, како тужени сматра, само утврдити изузетак из члана 6. закона, те по том основу ускратити приступ информацијама. Изузетак се мора утврдити у складу са чланом 5. закона, и то на основу испитивања сваког појединачног случаја, те након обављеног испитивања јавног интереса у смислу члана 9. истог закона. Јавни орган није уопште провео тест јавног интереса, те није образложио у ком правцу би могла настати штета по легитимне циљеве вањске политике, интересе одбране и заштиту јавне сигурности. Сем тога, тужени је пропустио да у образложењу наведе поуку о правном лијеку и евентуалном обраћању омбудсмену, а што побијано рјешење чини мањкавим и у формалном смислу, јер не садржи све законом прописане елементе. Коначно је предложио да се тужба уважи и оспорено рјешење поништи.

У одговору на тужбу тужени је навео да је акте које је тужилац тражио привремено изузела Државна агенција за истраге и заштиту, те да из наведеног разлога није био у могућности да удовољи тужиоцином захтјеву.

Суд је испитао законитост побијаног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ”, број 19/02 до 74/10), па је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Оспореним рјешењем о изузетку од давања информација одбијен је захтјев тужиоца за достављање таксативно побројаних записника са сједнице Предсједништва БиХ, позивом на одредбе члана 5. и 6. Закона о слободи приступа информацијама у Босни и Херцеговини, уз образложење да се изузетак од објављивања информације може утврдити када се објављивањем информације може очекивати изазивање штете по легитимне циљеве вањске политике, интереса одбране као и заштите јавне безбједности у Босни и Херцеговини.

Испитујући правилност и законитост оспореног рјешења, Суд је оцијенио да је тужени доношењем рјешења починио битну повреду правила поступка прописаних у члану 200. став 2. Закона о управном поступку („Службени гласник БиХ”, број 29/02 до 41/13). Наведена одредба обавезује туженог да у образложењу рјешења наведе доказе које је провео и чињенично стање утврђено на основу provedених доказа, разлоге који су били одлучни при оцјени доказа, као и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на онакво

рјешење какво је дато у диспозитиву и правне прописе на основу којих је ријешена управна ствар.

Оспорено рјешење, међутим не садржи разлоге на којим се заснива одлука тужене. Наиме, у образложењу оспореног рјешења наведено је да се изузетак од објављивања информације може утврдити када се објављивањем информације може очекивати изазивање штете по легитимне циљеве вањске политике, интересе одбране као и заштиту јавне безбједности у Босни и Херцеговини, али тужени не наводи разлоге који су га руководили за доношење оваквог рјешења, па самим тим ни разлоге због којих је тужилац одбијен са захтјевом за достављање информација. Позивање на законски основ није довољно за законитост одлуке, имајући у виду да одлука мора да садржи јасне и правилне закључке да постоје услови за примјену одређене законске одредбе. Све супротно наведеном води паушалној и незаконитој примјени прописа.

Надаље, тужени је ускратио тужиоцу право на жалбу, као редован правни лијек, те поступио противно одредби члана 23. став 1. Закона о слободи приступа информацијама у Босни и Херцеговини („Службени гласник БиХ”, број 28/00 до 62/11), а којом је прописано да сваки подносилац захтјева има право поднијети жалбу у управном поступку на сваку одлуку донесену у смислу овог закона, руководиоцу јавног органа који је донио одлуку, док је ставом 2. истог члана прописано да се ниједном одредбом овог закона не онемогућава право физичког или правног лица да се жали у управном поступку или обезбиједи разматрање од стране суда.

Сем тога, како то из стања списка произлази, поступање туженог није у складу ни са одредбом члана 14. став 3. Закона о слободи приступа информацијама у Босни и Херцеговини, а којом је прописано да ако се одбије приступ информацији, било дјелимичној или цијелој, надлежни јавни орган дописом о томе обавјештава подносиоца захтјева. Допис: а) садржи законски основ за стаус изузећа информације, уз наводе чланова овог закона на које се позива, као и сва материјална питања која су важна за одлуку, што укључује и узимање у обзир фактора јавног интереса; и б) обавјештава подносиоца захтјева о праву подношења жалбе одређеном органу, а што укључује неопходне податке за контактирање таквог органа, крајњи рок за подношење жалбе, као и трошкове подношења жалбе. Ово обавјештење упућује подносиоца захтјева на право да се обрати омбудсмену и садржи неопходне податке за контактирање са овим институцијом.

Из изложеног слиједи да оспорено рјешење не садржи разлоге о одлучним чињеницама од којих зависи оцјена да ли тужилац испуњава све прописане услове за приступ траженим информацијама, због чега овај суд није могао испитати правилност и законитост оспореног

рјешења у односу на чињенично стање, као ни основаност навода тужиоца да су испуњени услови за приступ траженим информацијама. Обзиром на изложено, овај суд је тужбу уважио, оспорено рјешење поништио и предмет вратио туженом на поновно рјешавање, примјеном одредбе члана 37. став 2 и став 3. Закона о управним споровима БиХ. У поновном поступку тужени ће поступити по упутама овог суда датим у образложењу пресуде, утврдити одлучне чињенице, донијети одговарајуће рјешење и у образложеном истога навести разлоге и податке које рјешење мора да садржи, у смислу члана 200. став 2. закона о управном поступку.

Суд је досудио тужиоцу трошкове поступка у износу од 850,00 КМ, примјеном члана 61. Закона о управним споровима БиХ. Трошкови се састоје од трошкова на име судске таксе у износу од 100,00 КМ, а на основу члана 4. и 5. став 1. Закона о судским таксама у поступку пред Судом Босне и Херцеговине („Службени гласник БиХ“ број: 39/03), трошкова на име састава тужбе у износу од 600,00 КМ (Тарифни број 3.Тарифе о наградама и накнади трошкове за рад адвоката („Службени гласник Републике Српске“ број:68/05, АТРС), те трошкова паушала у износу од 150,00 КМ према Тарифном броју 12. АТРС.

ЗАПИСНИЧАР

Наталија Пештовић

